

Iarăși. O armată de furnici galbene, cu miroslul lor dulceag, urca spre ea din patru părți, în riguros șir indian. „Blestematele!, strigă mama văzându-le, LUCÍAAAA, CLARAAAA, repede, că o mănâncă pe fetiță!“

Ochii ieșită din orbite ai Ellei urmăreau din leagăn forfota disperată a surorilor și a mamei. Lucía și Clara terminaseră de pus în patru ulcele pline cu apă picioarele leagănelui micuț. În câteva minute, o supă deasă de furnici înecate plutea în fiecare dintre ele. Încă o dată scăpase de a fi devorată de plaga de culoarea chihlimbarului.

De 365 de zile visa același vis, dar de data asta nu se afla nici în patul ei și nici în Cali¹. Coșmarul întunecos i se strecurase pe geamul mașinii cu care mergea spre Roma, împreună cu bărbatul ei și cu micuța Chiara. Deși s-a luptat din răsputeri să nu i se închidă pleoapele, să nu adoarmă, în cele din urmă, starea ei de conștiență se risipise în tenebrele întortocheate ale visului.

A fost trezită de o lovitură seacă, violentă și de zgomotul înnebunit al unui fălfăit roșu. În văzduh, inima bărbatului ei izbucnea cu furie din trup. A apucat-o cu mâinile, simțind între degete umezala caldă a ultimelor sale zvâcniri. Apoi, o durere înghețată în gât, *Recviemul* lui Mozart răsunând încă puternic în vălmășagul de fiare

¹ Santiago de Cali, cunoscut cu forma prescurtată Cali, este al treilea oraș al Columbiei, situat în sud-vestul țării.

răsucite, acel *Confutatis* pe care-l îndrăgeau atât de mult amândoi, și miroslul de moarte prin foc făcând-o să amuțească, îngropând-o.

Negru. Negru. Negru.

Nu și-a dat seama cât timp a trecut. Urletul sirenei îi spărgea timpanele. Încercă să-și ridice brațele, dar erau două bucăți de fier inerte. Simțea între dinți sticla pulverizată. Auza glasuri îndepărătate dând ordine. A vrut să-și deschidă ochii, dar pleoapele îi fusese să pecetluite de o perdea neagră, densă, vâscoasă. Pe neașteptate, își aminti de tot ce se întâmplase, noaptea în beznă, ceața aceea de gheață ce n-o lăsa să vadă, geamul aburit, somnolența blestemată care o biruia și un gol imens ce i se iscă în stomac: CHIARA, unde era fetița ei? Se strădui să-o strige, însă vocea i se frânse. Iar el, Marco, unde era oare?

Negru. Negru. Negru.

Lumină revârsându-se peste irisul ochilor ei. Din nou starea de conștiință și durerea absolută.

– Bun venit la viață, doamnă! îi spuse un chip necunoscut.

Chiara, Marco trebuia să întrebe de ei. Buzele încercără să le rostească numele.

– Domnule doctor, spuse infirmierul, cred că pacienta vrea să ne spună ceva.

– N-am putut lua legătura cu nimici din familie. Vreți să anunțăm pe cineva?

Medicul își apropiu urechea de buzele Ellei și auzi câteva silabe nedeslușite.

– Liniștiți-vă. Văzând expresia ei disperată, îi mânăgâie părul. Sigur că ne puteți spune ce anume dorîți.

Ochii deliranți ai Ellei se chinuau să pătrundă neîntâziat sensul cuvintelor.

– Sunteți de o săptămână la noi și n-am găsit nici un document care să vă identifice. Mașina a luat foc, v-ați salvat printr-o minune.

– ... fe-ti-ța mea... îngăimă Ella.

Medicul se apleca iar. Acum vocea pacientei se auzea limpede.

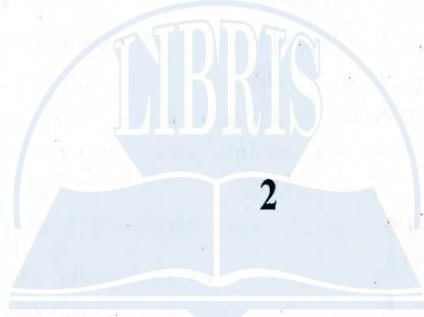
– Ce face fetița mea?

– Călătoreai cu cineva?

– Și soțul meu? Spuneți-mi ce fac amândoi.

– Doamnă, nu mai era nimici cu dumneavoastră. Când ați fost găsită, erați singură.

Negru, negru, negru.

Trecuse un an greu și chinuitor. Un an răscolind cerul și pământul; întrebând, cercetând, căutând plină de deznaște și de speranță. Agățându-se cu strășnicie de un șir de imposibilități. Un an de investigații, rapoarte și dosare ale poliției, paragrafe obscure, momente de impas. Zile întregi de dubii, incertitudini și piste false; de apariții zadarnice pe la buletine de știri de duzină, prin presă și emisiuni de mare audiență. Un an în care speranța s-a spulberat încetișor, până a ajuns o fantomă. Un an în care a rămas singură, cufundată într-o liniște prelungă și profundă, care o omora puțin câte puțin.

Îi ținea companie un iepuraș de plus într-o stare jalnică, fără cap, un mort viu ca și ea, celălalt supraviețuitor: jucăria Chiarei.

Niciodată nu vărsase o lacrimă. Nici măcar durerea aceea surdă n-a săvârșit miracolul înșelător de a o face să izbucnească. De parcă râul ei lăuntric s-ar fi ivit sec. Trăia într-o uscăciune de deșert, de pământ crăpat: o dezolare milenară.

De la accident, din degetele ei nu s-a mai înfiripat nici o silabă: moarte fiind visurile, a murit și cuvântul. Trăia învăluită în durerea ei, somnambulă trează, căcând în picioare frânturi din visurile destămate pe care nu le va mai avea niciodată. Învinovățindu-se, până ajunse să-și decapiteze sufletul.

Simțea povara unui neant omniprezent, senzația de moarte vie, prefăcută într-un amestec de oase și de mușchi pradă putreziciunii,

nepăsători la orice ordin, târând-o necruțător în hăul negru, fără a o lăsa nici măcar să-și adulmece propria descompunere. Toate simțurile îi erau anihilate, plutind în nedeslușirea absolutei sale descumpărări. De ce i se întâmpla ei? De ce?

Refuză cu îndărătnicie să stea de vorbă cu familia, în ciuda insistenței neîncetate a funcționarilor ambasadei Columbiei în Italia. Nu-și lăsa mama și surorile să vină, s-o compătimească și s-o consoleze. Era prea târziu. De prea multă vreme își înfrunta singură tristețea. Care dintre ele o întrebăse, la cei șaisprezece ani ai ei, când avea într-adevăr nevoie de ele, cum se simțea în închisoarea construită de tata, care i-a distrus adolescența, silind-o să dispară într-o zi fără nici o explicație, când încă n-avea habar ce era de fapt viața? Tatăl fusese cel care îi răpise bucuria. Marele călău al cuvintelor ei de curând înfiripate și a tot ce imaginația ei năzuia să aștearnă pe hârtie. Ochii lui de inchizitor sinistru se înghețau în ai săi, veșnic necruțători. Prin prezența lui rece și amară se erijase în judecător al tuturor actelor și dorințelor ei, iscând în urmă frustrare și neînțelegere, o teroare întunecată și eterna nesiguranță de a păsi încrezătoare. Asta îi era unica moștenire.

De asta fugise aiurea cu melodia din sufletul ei. Cu roial de cuvinte răsunătoare ce se zbăteau să iasă din stupul acela fără miere. Singură, infinit de singură, căzând și ridicându-se, sfotându-se și făcându-și curaj când nimeni n-o îmbărbăta. Nu, nu era acum momentul să-și deschidă sufletul în fața nimănui, nici măcar în fața mamei. Durerea era tot ce mai avea, tezaurul ei, patrimoniul, acel ceva care o făcea să se simtă aproape de lumea morților ei... sau a dispărărilor ei, obligând-o astfel să rămână în viață.

– Doamnă, infirmierul îi întrerupse șirul gândurilor. Azi, nu v-ați făcut exercițiile. Dacă o să continuați aşa, tare mi-e teamă că piciorul dumneavoastră n-o să se mai refacă.

– Vă rog, lăsați-mă singură.

— Am o scrisoare din Columbia pentru dumneavoastră. V-au trimis-o prin ambasadă. A venit cu un curier care m-a rugat să v-o dau.

Ella păru că nu aude.

— Îmi dați voie s-o deschid?

— Aruncați-o.

Bărbatul n-o luă în seamă și se apucă s-o deschidă, în vreme ce o sfătuia:

— Nu vă face bine să rămâneți atât de izolată. Ar trebui să vă lăsați ajutată... De ce nu încercați să mai scrieți?

— Scrisul m-a părăsit.

— Dar puteți s-o porniți în căutarea lui... Cunosc un muzician care și-a pierdut o mână și...

Ella îi tăie vorba:

— Nu înțelegeți? Nu numai că m-a părăsit, dar și eu am renunțat la scris. Nu mai există posibilitate de întâlnire.

— Iertați-mă dacă vă supăr, dar nu sunteți singura care a pierdut o ființă iubită. Viața trebuie să-și urmeze cursul.

— De ce? La ce bun? De ce spun toți așa? E un clișeu. Știți ce înseamnă pierderea cuiva? Să n-ai pe nimeni pentru care să luptă, pe nimeni cu care să stai de vorbă despre lucruri banale și zadarnice, ca de pildă dacă dimineața e cenușie sau însorită, ce carte merită să citești, ce se dă la televizor, ce să pregătești la cină; înseamnă să întrebi și să n-ai nici un răspuns. Să te trezești fără nici un scop. Să simți prezența invizibilă a ființei iubite în toate obiectele sale, pretutindeni și să nu poți ajunge la ea în nici un chip, fiindcă trupul i-a dispărut.

Bărbatul desfăcu scrisoarea și o lăsa pe noptiera de lângă fereastră. Înainte de a pleca, întrebă iar:

— Sunteți sigură că nu vreți să faceți exercițiile?

Privirea oglindi împotrivire, iar ochii i se opriră pe hârtia cu linii ce zacea deschisă, cu scrisul inconfundabil al mamei, cu litere prelungi și piezișe.

Când era gata să închidă ușa, infirmierul se întoarse.

— Am uitat să vă spun: a telefonat doamna Miriam de la ambasadă, spune că odată cu scrisoarea a sosit și un pachet, dar a uitat să vi-l trimîtă. Să-i spun ceva?

— Nu.

Îndată ce bărbatul plecă, luă scrisoarea, o mototoli și o aruncă la coș.

După un ceas, pe când privea în depărtare bazinele unde alți convalescenți – unii paralizați pe viață – învățau să râdă din nou, în tocul veseliei bălăceli a celor care în sfârșit reușeau să-și miște un deget, își aminti de hohotele Chiarei. Acele cascade de prospetime în care se cufundă fericită în fiecare dimineață. Mireasma inocenței ei albe pluitind ca un fluturaș de curând trezit la viață. Nu era în stare nici măcar să și-o imagineze: îi sfâșia sufletul. Să plângă... ce n-ar fi dat să poată plânge, să scape în sfârșit de nodul acela din gât care o îneca.

Soarele, în bătaia vântului, distrusește sirul uniform al chiparosilor ce străjuiau grădina, strecându-i-se cu hotărâre în cameră, iluminând cu razele-i aurite coșul de hârtii. Scrisoarea mototolită o chema. O luă și o netezi cu mâna.

Scumpa mea fetiță:

Nici nu mai știu câte scrisori îți-am scris. Amabilă doamnă de la ambasadă mi-a confirmat că îți le-a trimis pe toate, iar tu i le-ai înapoiat fără să le citești. Împreună cu scrisoarea asta îți trimiți un pachet cu niște lucruri care să dea Domnul să-ți fie de folos, spre a-ți mai alina durerea adâncă.

De atâtă amar de ani nu mai am vești de la tine! Am plâns până mi-au secat lacrimile când ai dispărut fără urmă din viața noastră. Nu știi cât ne-am străduit înnebuniți să dăm de tine. Tatăl tău a murit cu convingerea că nu mai ești în viață; poate că asta a fost singurul chip să supraviețuim absenței tale. N-ai să-ți poți imagina cât de mult te iubea. Chiar dacă dragostea lui nemărginită te sufoca în unele momente, nu-ți dorea decât binele. Să nu crezi că în clipa de față vreau să-l dezvinovățesc. E adevarul, te iubea nespus,

poate atât de obsedant și copleșitor pentru că îi semănai prea mult. Da, erai întocmai cum și-ar fi dorit el să fie, iar obligațiile condiției sale prea timpurii de orfan nu l-au lăsat.

Când am aflat despre îngrozitorul accident, surorile tale și cu mine n-aveam habar că existai undeva prin lume, că-ți întemeia sei o familie și, cu atât mai puțin, că o făcuseși bunică pe biata bătrâna care am ajuns să fiu. Am trecut de la imensa bucurie de a avea vești despre tine la tristețea adâncă de a ne închipui că trebuie să suferi.

De ce nu ne lași să venim la tine? Cum de am putut să-ți facem atâtă rău fără să ne dăm seama? Ai idee cât de mult te iubim? Surorile tale vor să te ajute. Știi prea bine cât de scumpă este călătoria, dar noi am fi gata să amanetăm orice, să facem tot ce e necesar numai să putem fi lângă tine și să te îmbrățișăm.

N-am cuvinte să-i mulțumesc lui Miriam Bolívar, gentila secretară a ambasadorului Columbiei la Roma, care s-a ocupat de cazul tău cu multă abnegație. A fost un înger cu noi. Scrisorile ei ne-au ținut la curent cu lunga ta convalescență, cu rana de la picior, agravată poate de problema pe care ai avut-o în copilărie. Nu știi dacă îți amintești de primii ani când nu voiai să ieși din casă pentru a nu fi nevoită să-ți pui aparatul acela care te făcea să pari că ai poliomielită... Piciorul tău se căznea să stea nemîșcat, iar noi ne căzneam să ţi-l îndreptăm. Până la urmă, am izbutit. Dintr-o rătușcă urâtă te-ai transformat într-o lebădă frumoasă cu mers divin, cu pașii siguri.

Mi s-a spus că scrii de ani buni (am știut întotdeauna că aveai să faci ce-ți doreai). Știi că mai păstrezi și acum primele tale povestiri? Erau atât de naive, de minunate! Nu ți-am spus niciodată; nu ți se pare ridicol că, putând s-o fac cu un sărut și o îmbrățișare, ți-o mărturisesc acum într-o scrisoare, după treizeci de ani? Nu voi am să-ți faci iluzii, nu voi am ca viitorul tău să fie la fel de precar ca al nostru. Pentru tine doream ceva mai bun. Întotdeauna

ți-am văzut tatăl frustrat, făcând pe copistul în piața Caycedo cu vechea lui Olivetti obosită să tot scrie scrisori de dragoste pentru străini, ordine de evacuare, procese-verbale și reclamații. În privirea-i de sticlă opacă se oglindea rana provocată de propriul său gol lăuntric. Nu, nu dorea aşa ceva pentru tine. Acum știu bine că fiecare destin este unic, că între acesta și fința umană există o unitate indisolubilă, o legătură foarte greu de rupt. Până la urmă, ți-ai croit drumul tău după cum ți-a fost voia și, ce mai... ai devenit ce-ți doreai.

Am aflat că publici cu alt nume. Ți-e rușine oare de al tău? N-am nisi o îndoială că tatăl tău ar fi fost mândru să-l porți pe al lui.

Mi s-a mai spus că, în urma accidentului, n-ai mai vrut să scriii, că nu mănânci aproape deloc și-ți petreci orele și zilele în fața ferestrei, cu ochii pierduți în gol.

Draga mea, trebuie să ai grija de tine. Trebuie să trăiești mai departe; eu, care am suferit multe pierderi, vreau să-ți spun că viața, în posida a toate, se înalță deasupra noastră etalându-și întreaga splendoare, ne pune întrebări neîncetat, scormonește în străfundul năzuințelor noastre spre a ne face să fim conștienți de adevărata noastră esență. În tine există desigur ceva mareț pe care să-l dăruiești. Scriitorii nu se fac, au o viață ascunsă față de viața de zi cu zi, lăuntrică. Cuvintele și visurile sunt sufletul lor. Ai un har, nu-l condamna la moarte.

Ți-aduci aminte de povestea pe care, când erai mică, ne rugai, pe tatăl tău și pe mine, să ți-o spunem seară de seară? Aceea despre care, văzându-ne atât de săraci, n-ai crezut niciodată că-ți fost adevărată? După ce am aflat că trăiești în Italia, mi-a venit iar în minte.

De necrezut să te știu atât de aproape de strămoșii tăi. Nu mi-am imaginat niciodată că una dintre fetele mele s-ar putea întoarce în locul de unde au plecat bunicii mei. Poate că ai ajuns în Italia pentru că o parte din tine ți-o cerea. Sâangele simțea neapărat nevoia de a se întoarce la izvorul de unde a pornit.